

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 182

гр. Благоевград, 16.02.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на шестнадесети февруари
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: П. Узунов

Членове: Вера Коева
Емилия Дончева

като разгледа докладваното от П. Узунов Въззивно частно гражданско дело
№ 20221200501076 по описа за 2022 година

Производството е образувано по жалби на Т. И. И., ЕГН ***** и
„***с“ ООД, ЕИК ***, двамата със съдебен адрес: гр. С., ул. „***, против
разпореждане за незабавно изпълнение №123/24.02.2022г. на РС-С. по ч.гр.д.
№188/22г. по описа на с.с., с пр. осн. чл.419, ал.1 ГПК.

С атакувания съдебен акт е уважено заявлението на „***“ ООД за
издаване заповед за незабавно изпълнение по чл.417, т.10 ГПК и
изпълнителен лист срещу длъжниците за описаната в заповедта сума.

Недоволни от така постановения акт са останали жалбоподателите, които
го намират за незаконосъобразен, излагайки подробни съображения в тази
насока. Настояват за неговата отмяна, както и за обезсилване на
изпълнителния лист.

Ответникът оспорва жалбите като недопустими, а алтернативно и като
неоснователни, подробно аргументирайки становището си, настоявайки за
неговото потвърждаване, ведно с разноските за юрисконсултско
възнаграждение.

Съдът, след като прецени наведените доводи, при съобразяване на акта,
чиято отмяна се иска, закона и всички останали обстоятелства по делото
намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбите са допустими, тъй като са налице всички предпоставки за

това.Анализа на обстоятелствената част и петитума на жалбите налагат извода, че се обжалва незабавното изпълнение по см. на чл.419, ал.1 ГПК. На това сочат формулираните оплаквания и петитум на жалбите, поради което същите са допустими. Доводите на заявителя, че жалбите са недопустими, понеже РС е постановил спиране на заповедта и е указал на заявителя възможността да предяви установителен иск по чл.422 ГПК, са несъстоятелни. След като има издадена заповед за изпълнение по чл.417 ГПК срещу длъжниците, за същите е налице правен да обжалват незабавното изпълнение на заповедта, поради което жалби са допустими.

Разгледани по същество обаче, същите са неоснователни.

От материалите по делото се установи, че действително „***“ ООД е поискал издаване заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК срещу длъжниците за сумата от 5 501,44лв, представляваща частично вземане по записа на заповед от 18.10.2020г, приложен в оригинал.

С представения запис на заповед от 18.10.2020г „***с“ ООД безусловно и неотменимо се е задължил срещу представянето на записа на заповед да заплати без протест и без разноски на „***“ АД, или на негова заповед, сумата от 8 400лв. В записа на заповед е посочен падеж – 18.11.2021г; местоплащане – гр.София; дата и място на издаване – 18.10.2020г, гр.София; допълнителна клауза: „без разноски“ и „без протест“ по смисъла на чл.500 ТЗ. Записът на заповед е авалиран от Т. И. И., която го е и подписала.

При тези данни правилно РС е постановил незабавното изпълнение на издадената заповед по чл.417 ГПК за посочената в заявлението сума.

Анализа на записа на заповед налага извода, че същият има изискуемото от закона и константната съдебна практика съдържание. В хипотезата на чл.417, т.10 (предишна т.9) ГПК редовността от външна страна на представен със заявлението запис на заповед е обусловена от съответствието му с изискванията на чл.535 от ТЗ. Същите следва да са налице в условията на кумулативност.

В настоящия случай съдът намира, че представеният запис на заповед е редовен от външна страна, понеже съдържа всички реквизити посочени в чл.535 ТЗ. В представената ценна книга се съдържа наименованието „запис на заповед“, както в заглавието на документа, така и в текста на същата,

съгласно чл. 535, т.1 от ТЗ. Налице е безусловно задължение за заплащане на определена парична сума от 8400лв. Посочен е падеж за плащане на задължението – 18.11.2021г.В настоящия запис на заповед падежът е на определен ден по чл.486, ал.1, т.4 ГПК – в записа на заповед издателят е поел задължение за заплащането на сумата на 18.11.2021г, поради което съдът приема, че падежът на записа на заповед е такъв по чл.486, ал.1, т.4 ТЗ. Използването на израза „при предявяване за плащане“ извън текста, касаещ датата на плащането на сумата, в частта на документа, с която е поето задължение за плащане на сумата без протест и без разноски, сочи, че терминът не е относим към уговаряне на падеж „на предявяване“ по смисъла на чл.486, ал.1, т.1 ТЗ, а в този смисъл, че са налице два падежа в процесния запис на заповед, като същият е относим към „предявяване за плащане“, с оглед упражняване на правата на платеца по чл.492 ТЗ (вж. Р №148/15.11.17г по т.д.№61/17г, I ТО на ВКС и др.). На следващо място, в записа на заповед е посочено място на плащането (гр.София), името на лицето, на което трябва да се плати („****“ АД), дата (18.10.2020г.) и място на издаване (гр.София). Не на последно място, в записа на заповед са налице подписи на издателя и на авалиста. Ето защо, съдът приема, че представеният документ е редовен от външна страна по смисъла на чл.418, ал.2 ГПК.

Освен редовността от външна страна, представеният запис на заповед удостоверява и подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника и авалиста. Безспорно е, че разрешението, дадено в ТР №1/28.12.2005г по т.д. №1/2004г на ОСГК на ВКС намира приложение по отношение на запис на заповед с падеж на определен ден. Според указанията в т.3 от същото предявяването на записа на заповед за плащане на издателя не е предпоставка за изискуемостта на произтичащото от него вземане, а от тук – и за издаване на изпълнителен лист, съответно заповед за изпълнение по чл.417 ГПК. В мотивите към цитираната точка на ТР изрично се сочи, че неплатеният на падежа запис на заповед е несъдебно изпълнително основание и въз основа на него кредиторът може да се снабди с изпълнителен лист. Ето защо и доколкото падежът в случая е определен по чл.486, ал.1, т.4 ТЗ на определен ден – 18.11.2021г и доколкото този ден към датата на подаване на заявлението (22.02.2022г) е настъпил, вземането по записа на заповед е изискуемо и подлежащо на изпълнение по реда на чл.417 ГПК, като за изискуемостта не е необходимо неговото предявяване. Както вече се изтъкна по-горе,

уговореното в случая предявяване е с оглед упражняване на правата на платеца по чл.492 ТЗ (РН№148/15.11.2017г по т.д.№61/17г, I ТО на ВКС и др.), а не касае изискуемостта на вземането.

Неоснователни са оплакванията, че записът на заповед не отговарял на изискването по чл.535, т.5 ТЗ, тъй като не съдържал ЕИК и седалище и адрес на управление на търговското дружество, на което следва да се заплати сумата. Действително, в записа на заповед е посочено само наименованието на платеца – „***“ АД. Законодателя (вж.чл.535, т.5 ТЗ) обаче не изисква друга индивидуализация и посочване на други индивидуализиращи белези на поемателя в записа на заповед, освен името му, поради което за редовността на ценната книга са ирелевантни изискванията на чл.13 ТЗ (ЕИК, седалище и адрес на управление и т.н.).

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателите, че записът на заповед е нищожен, тъй като бил подписан не от законния представител на издателя (управителя), а от пълномощник, за когото нямало специално и изрично упълномощаване за подписване на конкретната абстрактна сделка. В тази насока следва да се посочи най-напред, че липсва нормативна забрана записът на заповед да се подписва от пълномощник. Напротив, чл.26, ал.2 ТЗ допуска изрично такава възможност. Доводът на жалбоподателите обаче, че записът на заповед е подписан от лице, за което няма изрично пълномощно да поема менителнични задължения и в този смисъл тези негови действия не могат да ангажират чужда правна сфера – тази на издателя („***с“ ООД), не могат да бъдат разгледани в рамките на настоящото производство по чл.419 ГПК, тъй като не касаят преценката на редовността от външна страна на документа по чл.417, т.10 ГПК. Подобно възражение би могло да бъде релевирано и разгледано в рамките на образуван по общия ред исков процес досежно съществуването на претендираното от заявителя вземане, където е възможно събирането на доказателства.

Не подлежат на разглеждане в рамките на настоящото производство и доводите на жалбоподателите, че записът на заповед е бил издаден във връзка със сключен между издателя на записа на заповед и заявителя договор за платежни услуги от 18.10.2018г, по който „***“ ООД бил неизправна страна.

Не намират опора в закона и данните по делото също доводите, че записът на заповед е нищожен, тъй като не съдържал реквизита по чл.535, т.2

ТЗ, а именно безусловно обещание да се заплати определена парична сума. Със записа на заповед издателят се е задължил безусловно да заплати посочената в записа сума, с което съдът приема, че реквизита по чл. 535, т.2 ТЗ е налице.

Постъпилите допълнения към частните жалби са подадени след изтичане на законоустановения едномесечен срок по чл.419 ГПК, поради което и не следва да бъдат обсъждани.

В контекста на горното РС правилно и законосъобразно е разпоредил исканото незабавно изпълнение на издадената заповед за посочената сума, респ. е издал изпълнителен лист. Това налага потвърждаване на атакувания акт.

На осн. чл.78, ал.3, вр. с ал.8 ГПК, всеки жалбоподател следва да заплати на заявителя по 50лв, представляващи възнаграждение за осъществяването от юрисконсулта процесуално представителство пред настоящата инстанция.

Водим от горното, Благоевградският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане за незабавно изпълнение №123/24.02.2022г. на РС-С. по ч.гр.д.№188/22г. по описа на с.с.

ОСЪЖДА Т. И. И., ЕГН ***** и „***“ ООД, ЕИК ***, двамата със съдебен адрес: гр. С., ул. „***, да заплатят на „***“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр.София, р-н „***, по 50лв, представляващи възнаграждение за осъществяването от юрисконсулта процесуално представителство пред настоящата инстанция.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____